

11. årgang 1991

Febr./Marts/April

Om at blive set

Fastelavn

Luk. 18, 31-43 og 1. Kor. 13.

Jeg har een gang haft lejlighed til at være i Korinth nede i Grækenland. — På kirkepladsen, der ligger højt, står der en storstensøjle. I den er der indhugget hele den lovsang til kærligheden, som Paulus skrev til menigheden i Korinth (1. Kor. 13). Kærligheden, der tåler alt, tror alt, håber alt, kærligheden som altid har tid til et menneske. — Den er indhugget på græsk (Paulus eget sprog), på engelsk, fransk og russisk. — Når man står og læser det, kan man samtidig se over på ruinerne af det gamle Korinth, der hvor Paulus levede et stykke tid i den unge kristne menighed. — Man kan se forhøjningen på hovedgaden, hvor Paulus har stået og talt til borgerne i Korinth.

Det er en stærk oplevelse. — Gud er kærlighed, kærligheden er størst, er uop-hørlig — og så ser man for sig ruinerne af denne verdens riger: det græske, det romerske, det tyske, allesammen på stribe op gennem århundrederne, — de blomstrede op, og de gik til grunde, for det var aldrig kærligheden, der betød

mest, men det var magten, den håndgribelige, fysiske magt, der betød mest — pengemagt, våbenmagt, diktatormagt.

— — —

Og så er vi ved det evangeliestykke, vi har for os fastelavn søndag. Det handler om dette: magten eller kærligheden, — hvad betyder mest?

Jesus og hans disciple er på vej til hovedstaden, til Jerusalem. Disciplene tænker: så, nu er vi ved at være ved målet. — Nu tager Jesus magten, — nu bliver han konge og besejrer alle fjenderne. — Han har jo talt længe om, at Guds rige er ved at bryde frem. — Nu glæder de sig til at se ham i spidsen for hele landet, så skal det blive en god og lykkelig tid for hele folket, og besættelsesmagten, de forhadte romere skal smides på porten.

Jesus havde sagt til dem, at de tog fejl. Han havde sagt til dem, at han — når de kom til Jerusalem — ville blive overgivet til romerne og blive spottet og hånet og spyttet på, — og at han til sidst ville blive pisket og dræbt. Det var ikke kongetronen, han ville komme til at sidde på, men han ville komme til at hænge på et kors. — Men, havde han så føjet til: på 3. dag skal jeg opstå fra de døde.

Disciplene forstod ikke et ord af, hvad han sagde. — Det var da noget mærkeligt noget at tale om, når de nu var så nær ved at kunne overtage magten i hovedstaden og i hele landet.

De tænkte på magten. Det var den, der betød mest for dem.

Jesus tænkte på kærligheden — ja, hans liv var kærlighed — og så vidste han hvordan det ville gå, når hans modstandere rullede sig ud, — så var han

prisgivet dem, — for kærligheden kan jo ikke slå igen, den tåler alt, udholder alt.

Disciplene havde kun magten i hovedet, de kunne ikke komme fra, at den var inden for rækkevidde, — så nu gjaldt det om hurtigst muligt at nå frem til Jerusalem.

Så er det, Jesus i et glimt viser dem, hvad det drejer sig om. — Der sidder en tigger ved vejen, han er blind og råber efter dem. — Disciplene er allerede løbet forbi ham og vender ærgerligt ryggen til ham. — Men nu standser Jesus, for nu er det dette syge menneske, der skal hjælpes. — Jesus har tid til ham, han går ikke forbi, kærligheden har tid, den ser altid, når der er en, der har brug for hjælp, og så hjælper den.

En svensk forfatter Per Olov Enquist skriver: »Et menneske kan leve uden sit syn, en blind er også et menneske. Men det menneske, som ikke bli'r set, er ingenting«. — Den blinde blev naturligvis lykkelig over at kunne se igen. — Men jeg er lige ved at sige, at den største hjælp, han fik, var at han blev set. — I hele den skare, der hastede frem mod Jerusalem, og som overså ham, fordi de kun havde magten i tankerne, — dér var der een, som havde tid til ham, een, som ikke overså ham. — Det var Guds kærlighed, der mødte ham den dag — og han blev glad som aldrig før.

— — —

Jeg var i biografen forleden dag og så en god dansk film: Skyggen af Emma. — En pige på 8-9 år bliver overset derhjemme. Hvorfor? Fordi forældrene er på jagt efter magten: pengene, forretningen, selskabeligheden, omgangskredsen, — alt det, som giver indflydelse og

magt. — Der er ikke tid til Emma, hun bliver overset. Hun flygter fra det, for der er ingen, der kan tåle at blive overset, at være ingenting. — Men hun møder ved et tilfælde en ensom, fattig kloakarbejder, som ser hende, har tid til hende. Hun betyder noget for ham. Hun bliver et lille betydningsfuldt menneske igen — og han bliver det også, — for enhver af os har brug for at blive set og holdt af og hjulpet, når det er nødvendigt.

Forældre og børn ville få noget ud af sammen at se »Skyggen af Emma« — og der se et hverdageksempel på, at kærligheden betyder mere end magten, — har

mere med livet, med det egentlige i livet at gøre.

Vi glemmer det altid alt for hurtigt igen. Det er let at gøre os imponeret af magten, af den stærke, — og kærligheden bliver let skubbet i baggrunden.

Men nu er Guds kærlighed altså på spil i denne verden og når ethvert menneske. Ingen er overset af Gud. Gud ser os, og under hans blik bliver vi rigtige mennesker, mennesker med livsmod og livsglæde, — mennesker, der er sat til at give den kærlighed videre, som vi selv lever af.

Amen.

Finn Riber Jensen, Holsted

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt's« redaktion» — Janne Kølleskov, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

»Et hvidt forklæde i konfirmations- gave«

Erindringer

Jeg blev født i Rågeleje i en fiskerhytte i 1903. Min mor malkede og fik 2 øre pr. ko, min far arbejdede på gårdene og fik 66 øre om dagen. Det var små kår, men vi havde det godt. Senere arbejdede far i åletiden hos en fisker i Humlebæk. Jeg kom i skole som 7 årig, og skolevejen var lang — vi skulle gå, og træskoene gnavede, så vi fik huller på benene. Men når vi nåede skolen, tog skolelærerens kone sig af os. Hun hængte vore våde strømper op til tørre ved kakkelovnen, og så fik vi de tørre på fra den foregående skoledag. Af og til var vi børn heldige — vi fik kørelighed til skole med mælkekusken.

Jeg gik til præst efter skoletid kl. 15,00 om eftermiddagen. Vejen var lang, bl.a. skulle jeg gennem en stor skov — nogle gange i mørke og dårligt vejr var jeg bange, og så gik jeg og sang »Altid frejdig når du går«. Vi var 30 un-

ge til konfirmandforberedelse. Vores præst var ældre, pastor Mundt hed han. Han læste op fra bibelen, og så talte vi om det.

Jeg blev konfirmeret den 8. april og kom så ud at tjene den 1. maj. Da jeg skulle konfirmeres, var min mor gravid. Hun fødte tvillinger den 26. april, så hun var noget besværet på konfirmationsdagen. Tvillingerne blev født Skærtorsdag, og jeg blev sendt afsted til kirken for at hente jordemoderen dér. Tilbage til min konfirmation: En nabo kørte os til kirke i hestevogn. I kirken blev vi overhørt, og efter overhøringen blev vi konfirmeret på vores plads nede i kirken. Jeg havde en sort kjole på. Drengene var i matros-tøj. Kun én pige var i hvid kjole. Hun var fra en herregård i sognet. Min eneste konfirmationsgave var et hvidt forklæde, som jeg fik af vores nabokone.

Så kom jeg altså ud at tjene. Det var på en gård, kl. 05,30 stod jeg op. Der skulle malkes og derefter hjem og lave øllebrød og spegesild til karlene. Dagene gik med arbejde uden ophør — også mens karlene sov til middag måtte jeg vaske op og rydde til side. — Jeg synes, at det er synd for de unge i dag, at de ikke kommer ud at tjene. Vi lærte meget og kunne utroligt meget praktisk på kort tid. Min eneste frihed var hver anden

søndag efter kl. 14,00, så ret langt omkring kom jeg ikke. Min første cykel fik jeg, da jeg var 22 år. Til slut vil jeg gerne udtrykke min taknemmelighed — jeg

har haft et godt liv og jeg er glad for min familie — børn, børnebørn og oldebørn.

Klara Petersen, Ellinge

Konfirmation dengang

En ældre beboer, som er født og opvokset i Ellinge, fortæller om forholdene omkring konfirmationens betydning dengang i begyndelsen af 1920'erne:

Vi gik til præst, sådan kaldte man det dengang. Det var i begyndelsen af tyverne. Vi cyklede til Skellerup fra Ellinge, og på hjemvejen tog vi tit en afstikker ind i Hindemaeskoven, hvor vi tilbragte en herlig tid med at lege og more os.

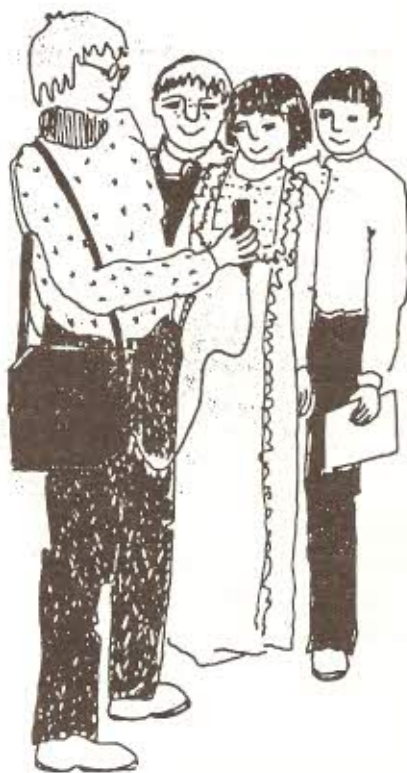
Dengang gik vi kun i skole hver anden dag, så det blev ordnet således, at vi store børn, der skulle konfirmeres, gik til præst på en af de dage, hvor vi ikke skulle i skole.

Skoleåret gik dengang fra april til april. Der var konfirmation to gange om året — i april og i oktober. Skæringsdagen var 1. november. De børn, som var født før den 1. november, skulle konfirmeres i oktober, resten skulle konfirmeres i april.

Når man var konfirmeret, gik man ud af skolen. De fleste skulle ud at tjene, som det hed. Blev man konfirmeret i oktober, kom man som regel ud at tjene 1. november — altså midt i et skoleår.

Pastor Bang var en stor autoritet. Hans ord var lov. Jeg husker, der i sognet var en enke med adskillige børn at

forsørge. En af hendes sønner havde fødselsdag 1. november, og da det betød meget for den lille familien at få sønnen konfirmeret, så han kunne komme ud og tjene til føden, bad hun om at få ham konfirmeret om efteråret. Men NEJ,

skæringsdagen var 1. november og dermed basta, det var pastoren, der bestemte.

Præstefamilien hørte til de fine. Dem sagde man De til, og der var stor afstand fra den almindelige befolkning til præstegårdsfolkene. Pastor Bangs kone var FRUE. Jeg husker engang, hun mødte mig, hvor hun sagde: »Kan du hilse din mor fra FRUEN!« Det er pudsigt at tænke tilbage på i dag, hvor præsterne blandt os virker som ganske almindelige mennesker på lige fod med vi andre.

Skolelæreren var kirkesanger, som det var almindeligt på landet dengang. Ham sagde vi også De til. Ellers var alle andre jo dus herude på landet.

Disciplinen var stor. Det var udenadslære i bibel og salmevers. Jeg kan såmænd stadig flere af salmerne udenad.

Man gik til præst efter alder og ikke efter klassetrin. Var man kommet lidt for tidligt i skole, kunne man få 8 år. Nogle fik 7½ eller 7 år, som før omtalt gjaldt det skæringsdagen.

På selve konfirmationsdagen sad pigerne i venstre side af kirkegangen og drengene til højre. Pigerne i hvide kjoler og drengene i mørke jakkesæt eller mætrostøj. Vi blev grundigt overhørt og sammen skulle vi synge en salme udenad. Vi kom ikke op til alteret. Pastor Bang kom ned til os, og vi blev konfirmeret på de pladser vi havde i midtergangen.

Søndagen efter var der altergang for konfirmanderne, forældrene og hvem, der ønskede det. Dengang var der ikke

altergang i kirken så tit som nu. Det skete ved særlige lejligheder, og jeg husker, at folk skulle melde sig på forhånd for at blive skrevet op enten hos præsten eller hos skolelæreren, hvis de ønskede at gå til alters en af de søndage, hvor der var altergang.

Dengang gik børn heller ikke til alters. Det var ikke tilladt, før man var blevet konfirmeret. Konfirmationen var således det store skæringspunkt i livet. Man kunne ikke komme ud af skolen, før man var konfirmeret, og man kunne ikke gå til alters. Endelig blev det de fleste steder betragtet som en selvfølge, at man kunne klare sig selv og tjene til livets ophold, når man var konfirmeret. Således var der mange, der kom ud at tjene til 1. maj eller 1. november umiddelbart efter konfirmationen.

Der var også nogle, som fik lov til at blive hjemme og hjælpe til. Men barn var man ikke længere. Som sagt forventedes det de fleste steder, at man selv kunne tjene til livets ophold efter konfirmationen. Man kan jo også i gamle bøger læse om, når en far eller mor døde i en familie, at det var en forfærdelig hændelse, for nu var den efterladte ene med så og så mange ukonfirmerede børn. Her er nok ikke så meget tænkt på det kirkelige, men mere på at børnene ikke kunne forsørge sig selv.

Ja, meget er forandret siden den tid. Det er stadig en stor dag at blive konfirmeret, men forandringen er dog ikke så brat for vore unge i dag, som den var dengang.

Ny borgerforening

På en velbesøgt generalforsamling d. 16. jan. 1991, indkaldt af Skellerup forsamlingshus, så en ny kulturel forening dagens lys her i Skellerup. Foreningen blev døbt: **Skellerup Borgerforening**.

Dens formål vil være, ved møder og sammenkomster at drøfte og varetage byens kulturelle interesser samt styrke det lokale samfund.

Man viderefører det populære bankospil (der er endnu ledige pladser), dilettant og juletræsfejt efter den nu opløste forening »Skellerups Venner«. Bestyrelsen går også med tanker om at afholde sodavandsdiscotek for de 8 til 14 årige, måske også en syngsammenaften var værd at tage op. Andre ideer kan dog også forekomme, idet man i den nærmeste fremtid vil stemme dørklokker for at tegne medlemmer. Ved denne lejlighed vil man da have forslagssedler med, hvorpå man kan notere ideer m.m. op, derefter aflevere sedlen til bestyrelsen som så vil arbejde videre med forslagene. Disse forslag vil være meget velkomne.

Den nye forenings første bestyrelse kom til at bestå af: Formand Kurt Nørrisgaard, Balsgyden, næstformand Preben Heine, Rønningevej, kasserer Hanne Jensen, Højbjergvej, sekretær Preben Ryberg, Bytoften, Jørgen Bruun, Bytoften, Jørgen Stær, Smedevænget, samt Trine Thybo, Hovmarken. Suppleanter: Leif Rask, Skellerupvej, Per Nielsen, Bytoften. Revisorer: Lone Wellner, Skellerupvej, Hans Oluf Knudsen, Højbjergvej.

Bestyrelsen har lovet at give bestyrel-

sen for forsamlingshuset en hjælpende hånd, når de den 9. marts d.å. afholder deres store loppemarked. Det er den nye bestyrelses håb, at man tager vel og forstående imod os, når vi inden ret længe kommer for at tegne et medlemsskab, årskontingentet er nemlig meget rimeligt, de passive medlemskort koster 10 kr. og de aktive kun 25 kr. Da det koster mange penge at starte en ny forening op (indkøb af protokol, medlemskort, pengeskasser m.m.) er det vores håb at rigtig mange bakker op om den nye forening og støtter med køb af medlemskort.

Preben Ryberg

– Brudens far ønsker,
at alle skal
vide, at han
betaler det hele ...

Kirketårne

Af arkitekt M.A.A.

Allan Havsteen-Mikkelsen, *Ærøskøbing*

Foto: Birte Palle Jørgensen

Man kan ikke få et barn til at tegne en kirke, uden at den har et tårn — tårnet er blevet til et symbol på, at denne bygning er en kirke, og at der til den hører et sogn.

Det danske landskab er da også utænkeligt uden kirkerne og deres tårne, for det er dem, man først ser. De holder vagt over landsbyer — og byer, ja over landet. De er sømærker til lands og til havs.

Men sådan var det ikke fra begyndelsen:

Kirken var kullet, bestod af skib og kor. Det var indadvendte huse hvor Gud var tilstede og hvor dagens lys, gennem de højtiddende små romanske vinduer, trængte ind — åndeligtgjort af farvet glas.

I gotikken åbnes der op i de tykke mure — lyset fik lov til at strømme ind — som en lysets vej hvorpå menigheden møder det guddommelige. Det er på denne tid, hvor kirken som bygning bliver udadvendt, at tårnene dukker op i landskabet, men ikke uden modstand. De cisterciensiske kirkebyggere havde forbud mod at bygge tårne på deres kirker. Tårne havde ikke noget med kristendom, evangeliet at gøre — de var magtsymboler, babelstårne. Men på samme måde som kirkerne i Danmark blev opført som »i et åndedræt«, blev tårnene til i de efterfølgende århundre-

der — næsten som en nødvendighed.

Formålet kan vi kun gisne om og tårnenes datering er usikker. Romanske tårne er forholdsvis sjældne. Ved arkæologiske undersøgelser støder man af og til i tårnummets gulv på fundamentsrester fra ældre tårne.

- Blev de bygget som fæstningsværker, som tårnborge og vagttårne? I byerne kunne vægterne holde udvig, og på landet var kirken oftest sognets eneste stenhus — et sted der i sig selv var fredhelligt, og hvor man kunne søge tilflugt. Opgangen til tårnet udgik næsten altid fra tårnets indre. I dag hører dette til sjældenhederne.
- Var tårnene udtryk for kirkeejernes status, magt? Fra tårnummet i pulpiturhøjde havde han sin plads under gudstjenesten — hævet over menigheden.
- Tiendekornet blev oplagret. Mange kirkelader er for eksempel opført, efter at det nederste stokværk er fjernet — for at give plads til indbygning af hvælv.
- Tårnummet som gravkapel for kirkeejeren og hans slægt. Det ses den dag i dag — der hvor tårnummet ikke er udnyttet som våbenhus (vestindgang), eller som en del af kirkerummet, hvor orgelet har sin plads.
- Tårnummet som et selvstændigt dåbskapel forekommer der også vidnesbyrd om.

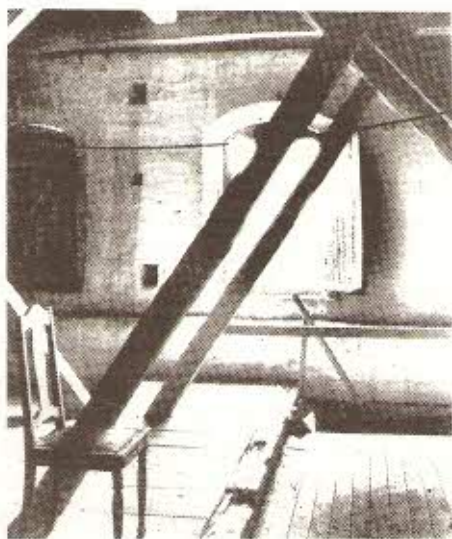
Den mest nærliggende udnyttelse er ikke nævnt: Tårnet som klokkens hus. Vi kan ikke se et tårn uden, for vort indre øre, at høre klokken.

*I gammelt kirkeland
kalder jeg kvinde og mand
som å til glædens flod:
Kristus opstod!*

Ole Sarvig — tekst på Sandby kirkes klokke

Tårnet er instrumentkassen, der former og spreder lyden ud over sognet. Men ikke mange tårne blev bygget til klokkeringning. Det kan man blandt andet se af, at der i tårne er foretaget ombygninger for at gøre plads til klokkerne, der jo ikke kun hænger, men skal kunne svinge, samt af at se klokkestolværkets gulvbjælker af og til består af genanvendt tømmer fra de fritstående klokkehuse.

De kræfter, som klokkeringningen udløser, er store — så store, at der i middelalderen var tårne, der blev ringet i stykker og styrtede ned. Også i dag er der tårne, der må restaureres og forstærkes for meget store summer, fordi klokkekræfterne får murene til at revne.

De fynske tårne hører til de største i landet. Fyn var et frodigt og rigt land. Det afspejler sig i tårnene — ikke kun i deres størrelse, men i deres forskellighed i form og detaljer, spændende fra dystre klodser til poetiske søjler. Det var næppe sognets folk, der byggede — selv om de nok blev indforskrevet til arbejdet, men kirkeejeren. Bønderne betalte med tiendet.

Lægger man tårnet ned kan det i volumen sammenlignes med den oprindelige kirkebygning. Indsatsen svarer til at bygge kirke.

Selv om kirken er der, ligger trangen til at være kirkebygger i hver generation. Tårne, hvælv, våbenhus og sakrasti vidner om dette, det er en form for knopskydning — Vor tids vedligeholdelsesarbejder, restaureringer og udsmykninger er også med i dette forløb: Kirkehuset holdes i live gennem trangen til fornyelse, det hører med til brug.

Tårnet mod vest peger ud mod ver-

den, læner sig op af Gudshuset der vender sig mod øst i en nedadgående bevægelse (skib-kor og apsis, jo mindre i størrelse desto mere betydningsfuld). Tårnet er et verdsligt, men også med sin opadstræbende form, et himmelsøgende bygningsværk. Derfra ringes der morgen og aften. Der kaldes til gudstjeneste, kimes til højtider, og lyden fra tårnet følger de døde i graven.

Vover man sig op i tårnet møder man en vidunderlig verden og harmoniske rum. Tårnummene med deres kvadratiske form og ofte store højde — de tykke mure og de små åbninger, hvor lyset kun siver ind langs lemmenes kanter stemmer sindet til alvor og til ro. En stemning der godt kan ligne den, som det romanske kirkerum havde.

Som barn når man lå i sin seng i mørket kunne sovekammeret, som for den voksne havde normale dimensioner, vokse og vokse og blive til et uendeligt rum, hvor man i halvsøvnen var mere vågen end om dagen. Den samme fornemmelse kan man opleve i tårnummene. Kravler man højt op ser man ud på sin dagligdag — for en stund er man i en anden verden. For vores indre øje kan vi se vore forfædre opleve det samme. Vi kan se unge gennem århundrede søge tilflugt her. Alene, for at dyrke en sorg — eller sammen for at holde hånd og indridse en evighedspagt i de uforgængelige egebjælker. Tårnene har nu opnået kirkens beskyttelse. De ligger i landskabet som store skulpturer — med deres oprindelige præcise sadeltage vendende, på Fyn øst-vest og nord-syd, med takkede gavle og med himmelspir og fantasifulde løgkupler tilføjet efter reformationen.

De er fyldt med bygningshistoriske fortællinger — ofte ses f.eks. skibets originale vestgavl — frisk som da den blev opført — inde i tårnet og øverst ser man op i spirets urskov af sindrige konstruktioner: Tømmer tilskåret på jorden og samlet som et puslespil højt oppe over kirkegården, af håndværkere der kunne tænke rumligt — og i mange »dimensioner«.

Tårnet er ofte så velbevaret fordi man inde i det ikke skulle følge moden. Det fik lov at leve sit eget liv — med klokken og de navnløse der søgte det og hvoraf enkelte efterlod et tegn. Tårnets lugt har vi fælles med dem.

Den automatiske klokkeringning har, hvor man har indført den, gjort tårnet til et ubeboet hus. Den gamle skik, hvor man hver dag kan være sikker på, at der er mindst én fra sognet der går til vejrs er værd at bevare — for tårnets skyld, men også for kirkens og sognets bevarelses skyld.

*Kirken den er et gammelt hus,
står, om end tårnene falde;
tårne fuldmange sank i grus,
klokker end kime og kalde,
kalde på gammel og på ung,
mest dog på sjælen træet og tung,
syg for den evige hvile.*

*Give da Gud, at hvor vi bo,
altid, når klokkerne ringe,
folket forsamles i Jesu tro
der, hvor det plejed at klinge:
Verden vel ej, men I mig ser,
alt hvad jeg siger, se, det sker,
fred være med eder alle!*

Ved redaktionens slutning så regnskabet for Zilipa således ud:

Dato	Indgæet	Udgæet	Saldo
2/11 Kassebeholdning			7.534,75
3/12 Indbetalt til CCF		125,00	7.409,75
3/12 Julegave		100,00	7.309,75
3/ 1 Indbetalt til CCF		125,00	7.179,75

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)

Hjælp et barn for 130 kroner!

Prisstigninger er aldrig af det gode, men når det drejer sig om hjælpearbejde håber vi, at sponsorerne vil bære over med, at det månedlige bidrag til børnene sættes op til 130 kroner. Det er ikke nogen voldsom udvikling sponsorbidraget har gennemgået i tidens løb, idet bidraget for 10 år siden kun lå ti kroner lavere, nemlig 120 kroner.

Selvom BØRNEfonden kører med meget lave administrationsomkostninger nødvendiggør arbejdet og udviklingen i den 3. verden en justering af sponsorbetalingen.

BØRNEfonden sætter stadig en ære i at holde administrationsomkostningerne på det mindst mulige. I undersøgelser af hjælpeorganisationernes effektivitet (som er foretaget af andre) er BØRNEfonden blevet fremhævet som en af de sundest drevne virksomheder, og det glæder mig at kunne garantere sponsorerne, at hver en krone de indbetaler, ikke forsvinder i en voksende administrations- og omkostningsspiral, men kommer børnene i U-landene til gode.

*Anders Thisted
Formand for BØRNEfonden*

Om situationen i Rwanda

Kære sponsor

Samtlige BØRNEfondens projekter i landet har i november måned været besøgt af vore medarbejdere i Kigali.

Først og fremmest skal De vide, at intet sponsorbarn synes at være blevet skadet.

Projekternes socialarbejdere har — efter nogle få ugers pause i begyndelsen af oktober — genoptaget deres besøg hos familierne. Som sædvanlig har de

med familierne drøftet behovene for hjælp i den kommende periode og samtidig skrevet årsrapport om det besøgte barn. Forældrekomiteerne mødtes ikke i oktober, men genoptog deres møder i november måned. På projektkontorerne er børnearkiverne, der indeholder oplysninger og planer for hvert enkelt barn og dets familie, intakte, og regnskaberne er ajour. Der er i intet tilfælde forsvundet hverken papirer eller penge. Da det end-

